

EMMY & OLIVIER

ROBIN BENWAY

'Benway's hoofdpersonen zijn springlevend.' **** *Romantic Times*

ROBIN BENWAY

EMMY &
OLIVIER

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

www.defonteinmeidenboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *Emmy & Oliver*

Verschenen bij HarperTeen, een imprint van HarperCollins Publishers

© 2015 Robin Benway

Voor deze uitgave:

© 2015 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Lia Belt

Omslagafbeelding: iStock by Getty Images

Omslagontwerp: Miriam van de Ven

Grafische verzorging: Text & Image

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 3809 6 (ISBN e-book 978 90 261 3810 2)

NUR 284, 285

De laatste keer dat Emmy Olivier ziet, is op hun drieënveertigste dag in groep drie.

Olivier is haar buurjongen en haar vriend. Ze zijn geboren in hetzelfde ziekenhuis op dezelfde dag: 7 juli. Emmy vindt dat ze best geluk heeft met een vriendje dat pal naast haar woont en op dezelfde dag jarig is. Ze kan bij hem op bezoek gaan wanneer ze maar wil; maar niet altijd, want Olivier gaat soms in het weekend naar zijn vader. Dan doen ze leuke dingen samen, zegt Olivier, zoals pizza en ijsjes eten en zo. Soms gaan ze naar de bioscoop. Emmy denkt dat het misschien nog niet eens zo slecht is om gescheiden ouders te hebben, als het betekent dat je extra veel ijsjes krijgt. Maar 's avonds, als het donker is in haar kamer en ze rare geluiden in de kast hoort, mogelijk van monsters, is ze blij dat haar vader en moeder nog bij elkaar zijn, in hun slaapkamer verderop in de gang.

Op die drieënveertigste middag van groep drie geeft haar vriendinnetje Caroline als de juf even niet kijkt een briefje voor Olivier door. Emmy kijkt het papiertje na als het langsgaat en op het tafeltje van hun vriendje Drew belandt, die stiekem naar Caro glimlacht voordat hij het briefje aan Olivier doorgeeft. Emmy

kijkt naar Caroline, die breed grijnst. Ze zijn zeven en dit is het eerste van vele, vele briefjes die Caro in de klas zal doorgeven, maar dit is het eerste en meest bijzondere briefje dat Caro ooit aan iemand zal geven.

Olivier zit met zijn hoofd omlaag aan het tafeltje voor Emmy en lost aandachtig rekensommen op in zijn schrift. Het labeltje van zijn shirt hangt aan de achterkant uit de kraag. Wat ze nu nog niet weet, is dat ze zich dat labeltje nog jaren zal herinneren, dat ze zal dromen dat ze naar hem toe stapt en het labeltje in zijn shirt terug stopt. Dan wordt ze wakker, met haar hand een stukje in de lucht terwijl een ongrijpbare droom door haar vingers glipt.

Emmy werpt een boze blik op Caro en kijkt dan naar Olivier, die het briefje openvouwt en het leest. Ze krijgen op hun kop als de juf hen betrapt! Emmy kijkt weer kwaad naar Caro, die haar voorhoofd fronst en haar tong naar Emmy uitsteekt. Maar Emmy weet dat ze niet echt boos is; als Caro echt boos is, negeert ze je namelijk. Dat is veel erger.

Olivier schrijft iets op het briefje en geeft het aan Caro terug terwijl hun juf uitlegt hoe je tientallen kunt lenen, en Emmy voelt dat haar huid begint te tintelen, net als die keer dat ze was verbrand in de felle zon op het strand. Caro grijnst even naar haar, en Emmy buigt haar hoofd weer over haar schrift en onthoudt de één.

Na school rent Caro naar Emmy toe en geeft haar het briefje. 'Kijk!' roept ze. Het papiertje is zo vaak opgevouwen dat het zo zacht voelt als katoen, en Emmy vouwt het open. Er staat op: VIND JE EMMY LEUK, JA NEE???. Het woord JA is drie keer omcirkeld.

Emmy houdt het papiertje vast en kijkt om zich heen op zoek naar Olivier, maar hun vaders en moeders staan te wachten om hen op te halen en Olivier rent al naar zijn vader toe. Oli-

viens vader rijdt nu in een sportwagen. Die is zo cool, zegt Olivier.

'Olivier!' roept Emmy. 'Ik moet je wat vragen!'

Maar hij rent al te ver voor haar, op weg naar de coole sportwagen van zijn vader.

'Olivier!' roept ze. 'Olivier, wacht!'

Maar het is te laat. Olivier zit al in zijn vaders auto.

En hij is weg.

Olivier verdween op een vrijdagmiddag na school, toen we nog in groep drie zaten. Achteraf leken kleine dingen heel belangrijk en belangrijke dingen leken te klein. Die middag was er niets vreemds aan om hem in zijn vaders auto te zien stappen, een rode cabrio die met piepende banden wegreed; een geluid dat nog jaren naderhand in mijn hoofd nagalmde.

Olivier en ik waren de beste vriendjes, vanaf onze geboorte tot de dag dat zijn vader hem van school ophaalde en nooit meer thuisbracht. We woonden zelfs naast elkaar en keken uit op elkaars slaapkamerraam.

Achter zijn raam gebeurt al tien jaar niets meer, maar zijn kamer ziet er nog precies zo uit als toen hij verdween. Oliviers moeder Maureen heeft er nooit iets veranderd. In de afgelopen tien jaar is ze hertrouwd en heeft ze zelfs twee dochtertjes gekregen, maar Oliviers slaapkamer veranderde nooit. Het is een soort altaar geworden, stoffig en kinderlijk, maar ik snap het wel. Als je zijn kamer leeghaalt, geef je toe dat hij misschien nooit meer terugkomt.

Soms denk ik dat alle bijgeloof – je vingers kruisen, niet op de voegen tussen de tegels gaan staan, altaartjes zoals Oliviers kamer maken – ontstaat doordat je iets te graag wilt.

Oliviers vader pakte de ontvoering behoorlijk slim aan. Het was een lang weekend en hij zou Olivier op dinsdagochtend weer op school afzetten. Om tien uur waren ze er nog niet. Om elf uur zat Oliviers moeder op het kantoor van het schoolhoofd. Om drie uur 's middags stonden er nieuwsbusjes op de parkeerplaats bij onze school en in de voortuin van Oliviers huis. Ze stortten zich op ons als elektronische cyclopen en wilden weten hoe het met ons ging en wat wij kinderen deden nu ons vriendje werd vermist.

Caro hilde en mijn moeder zette ons aan tafel met iets lekkers: Oreo's met extra vulling. Zo wist ik dat het heel erg was.

We dachten allemaal dat Olivier en zijn vader die avond wel zouden terugkomen. En toen de volgende dag. En toen vast wel dat weekend. Maar ze kwamen niet. Olivier en zijn vader waren verdwenen, weggezweefd in het niets als wolken aan de hemel en nog lastiger te volgen.

Ze konden letterlijk overal zijn, en bij dat idee leek de wereld ineens heel groot, enorm uitgestrekt. Hoe konden mensen zomaar verdwijnen? Oliviers moeder zei tijdens haar heldere momenten, als ze niet hilde of witte pilletjes slikte waarvan ze alleen maar droevig ging kijken, dat ze naar het einde van de wereld zou reizen om hem te zoeken. Maar het leek erop dat Olivier het einde van de wereld al had bereikt en in het niets was gevallen. Op mijn zevende was dat de enige verklaring die voor mij begrijpelijk was. De wereld was rond en draaide te snel, en Olivier was weg en wervelde voor altijd bij ons vandaan.

Voordat Olivier werd ontvoerd, zei mijn vader als ik naar hem toe kwam rennen wanneer hij van zijn werk thuiskwam vaak: 'Afwezigheid versterkt de liefde!' en dan gaf hij me dikke zoenen op beide wangen. Naderhand zei hij dat niet meer (al omhelsde hij me steviger dan voorheen) en besepte ik dat

het niet waar was. Het was helemaal niet waar. Oliviers afwezigheid veroorzaakte een grote splitsing en verdeelde onze buurt langs een breuklijn die diep genoeg was om een aardbeving te veroorzaken.

Een aardbeving zou beter zijn geweest. Bij een aardbeving snap je tenminste waarom je staat te trillen.

De burens gingen in groepen op zoek, hand in hand door de bossen achter de school. Ze zamelden geld in, deelden koffie uit aan de politie en zeiden tegen Caro en Drew en mij dat we moesten gaan spelen. Maar zelfs de manier waarop we speelden was veranderd: we speelden geen vaders- en moeders- maar 'ontvoerinkje'.

'Oké, dan ben ik Oliviers moeder en jij bent Olivier. Drew, jij bent Oliviers vader,' droeg Caro ons dan op, maar we wisten nooit goed wat we moesten doen als Drew me eenmaal had weggesleept. Caro deed alsof ze huilde en riep: 'Mijn kindje!' want dat had Maureen geschreeuwd op die eerste dag voordat de kalmeringsmiddelen begonnen te werken. Drew en ik stonden er op dat punt alleen nog maar een beetje bij, hand in hand. We wisten niet hoe ons spelletje verder moest gaan. Niemand had ons verteld hoe het verderging en trouwens, mijn moeder zei dat we ermee moesten ophouden omdat we Oliviers moeder overstuur zouden maken. 'Maar ze is altijd overstuur,' zei ik, en daarna zeiden mijn ouders er niets meer van.

Soms denk ik dat het gemakkelijker zou zijn geweest als we toen al wat ouder waren. Veel gesprekken werden gestaakt als ik aan kwam lopen, en ik leerde de trap af te sluipen zodat ik de volwassenen kon afluisteren. Ik ontdekte dat ik vanaf de negende traptree langs de keuken de woonkamer in kon kijken. Maureen zat daar hele avonden met haar handen voor haar gezicht te huilen, terwijl mijn moeder haar heen en weer

wiegde zoals ze bij mij ook altijd deed wanneer ik wakker werd uit een nachtmerrie over Olivier, over het labeltje achter in zijn kraag, met een klamme pyjama van het zweet. Als Maureen er was stonden er altijd wijnglazen op tafel, met een donker residu erin dat meer op bloed dan op cabernet leek. Maureens gehuil gaf me een raar gevoel, alsof mijn huid binnenstebuiten was gekeerd. Ik kon niet altijd verstaan wat ze zeiden, maar dat maakte niet uit. Ik wist het al. Maureen was verdrietig omdat ze Olivier wilde vasthouden zoals mijn moeder haar vasthield.

‘Ik kan hier nooit meer weg,’ zei Maureen op een avond huilend. Ik zat op de trap, met ingehouden adem om niet ontdekt te worden. ‘Ik kan hier nooit meer weg, snap je dat? Stel dat Olivier terugkwam en niemand... O god, o god.’

‘Ik weet het,’ bleef mijn moeder maar zeggen. ‘Wij blijven ook hier. Wij gaan ook niet weg.’

En die belofte kwam ze na. We verhuisden niet. We bleven in hetzelfde huis naast hen wonen. Andere burens vertrokken en er kwamen nieuwe mensen wonen, en allemaal leken ze van Olivier te weten. Hij was bij afwezigheid een plaatselijke beroemdheid geworden; beroemd omdat hij maar niet werd gevonden, een geest was.

Na verloop van tijd kon ik me niet meer goed voorstellen hoe hij eruitzag, zelfs niet toen de politie verouderingssoftware toepaste op zijn laatste schoolfoto. In de loop der jaren zagen we allemaal een reeks impressies van een opgroeiende Olivier. Zijn neus en ogen werden groter, zijn voorhoofd hoger. Zijn glimlach was niet meer zo breed en zijn melktanden werden een volwassen gebit. Maar de blik in zijn ogen veranderde nooit. Dat was het vreemde. Het hoopgevende.

Wij bleven en zochten en wachtten tot Olivier terugkwam, alsof onze liefde een lichtbaken was dat hij naar huis kon vol-

gen. Alsof hij tegen de zijkant van de aardbol omhoog zou klimmen en zijn voordeur binnen zou lopen, met dat labeltje nog uit zijn kraag.

Maar na een aantal jaren, toen de foto's veranderden en tips niet bleken te kloppen, begon het te voelen alsof het bakken niet meer voor hém was. Het was voor ons die waren achtergebleven: iets waar we ons aan vast konden houden toen we beseften dat er griezelige dingen konden gebeuren, dat schurken niet alleen in boeken bestonden, dat Olivier misschien nooit meer thuiskwam.

Tot hij dat op een dag wel deed.